

[Lone Dybkjær]

tilfældene kun ville give 41 pct., eller noget i den retning. Det var ikke det, jeg sagde. Jeg har også regnet ud, ligesom hr. Dyremose formentlig har, hvad mindretalsbeskyttelsen er ved 3 medarbejdervalgte repræsentanter og ved 4 medarbejdervalgte repræsentanter. Mindretalsbeskyttelsen er i det, jeg kaldte det værst tænkelige tilfælde, mindre for 3 medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer, end den er for 4, og med det menes der, at hvis der kommer aftalte afstemninger til, så er et mindretal ikke sikret, medmindre det har 41 pct. Men det behøver ikke at betyde, at det går sådan. Det er fuldstændig afhængigt af, hvordan grupperne i øvrigt fordeles sig, og også af, hvad der indgår af aftaler på de enkelte virksomheder. Men det er rigtigt, at mindretalsbeskyttelsen i tilfælde af tre medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer kun er 41 pct., og det er også rigtigt, at man må overveje, om man kan finde andre valgmetoder, hvis det viser sig, at det udvikler sig uhensigtsmæssigt. Men dertil vil jeg bare sige, at venstre og de konservative og de, der i øvrigt har været imod i udvalget, jo ikke har bidraget med nogen former for forslag til, hvordan man kunne finde andre valgmetoder end dem, der har været diskuteret, dem, jeg har lagt frem her, og som venstre og de konservative egentlig ikke har taget stilling til på noget tidspunkt.

Så vil jeg sige til hr. Dyremose, at det er klart, man altid kan gøre alting med forligsstof, også selv om det egentlig blev klargjort ved folketingsbeslutningen i december, at der var et flertal i folketinget for, at regeringen skulle fremsætte lovforslag om 1/3 medarbejderrepræsentation i bestyrelserne. Det ville jeg ikke have syntes var nogen særlig sympatisk metode, men det er klart, at det formelt ville have kunnet lade sig gøre; det ville nok bryde lidt med nogle traditioner. Men det er i og for sig ikke særlig afgørende. Det afgørende er, at når nu hr. Dyremose fremhæver, hvad andre lande har, synes jeg godt, man kunne skele lidt til tysk industri, som i årevis har haft 1/3 medarbejderrepræsentation, og som vel ikke er den industri, det går værst for.

Kurt Hansen (VS):

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at SFerne ikke vil forklare heroppefra, hvordan det kan

være, at de i de tre første ændringsforslag, som de er medforslagsstillere til, vil gå med til nogle skærpede bestemmelser for lønarbejdernes muligheder for indsigt i en virksomheds regnskab, hvem der sidder med aktierne, og ejerforholdene i det hele taget.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Maisted, at det, jeg talte om, var, at disse lovforslag på ingen måde var et indgreb i arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det betyder ikke, at jeg ikke kan se, at der er en sammenhæng mellem forslaget om en udvikelse af antallet af arbejderrepræsentanter i koncernledelse og socialdemokraternes tanker om at få indført ØD. Vi er ligesom fremskridtspartiet modstandere af ØD, men ud fra de stik modsatte opfattelser af fremskridtspartiets vel at mærke, men jeg vil samtidig understrege, at vi ikke mener, at ØD er et angreb på arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, forstået på den måde, at lønarbejderne igennem en ØD-ordning skulle få en større indflydelse.

Da jeg kom ned fra mit første indlæg, fik jeg at vide af min udmærkede kammerat hr. Tyroll, at jeg havde udtrykt mig forkert i første omgang i forbindelse med en kommentar til hr. Maisted, hvor jeg skulle have sagt om hans kommentarer om, at dette betød et indgreb i arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, at intet var mindre forkert; jeg mener selvfølgelig, at intet er mere forkert. Dette være hermed rettet til Folketingstidende.

Askjær Jørgensen (FP):

Fru Janne Normann havde et problem med at spise brød til pølsen. Det er ikke fremskridtspartiets problem. Det er det radikale parti, der har fået alt for meget ØD-pølse i halsen på én gang, så meget, at man er kommet til at se helt forkert ud i ansigtet af det.

Når det radikale parti ser forkert ud i ansigtet i øjeblikket, er det, fordi man på det groveste er blevet bluffet af socialdemokratiet. Det er bare ikke første gang, det er sket. Det er desværre heller ikke sidste gang. Det gentager sig mange gange i hver folketings-samling, så det forbavser os ikke. Men altså, fru Janne Normann kunne ikke camouflere sin dårlige samvittighed på anden måde end